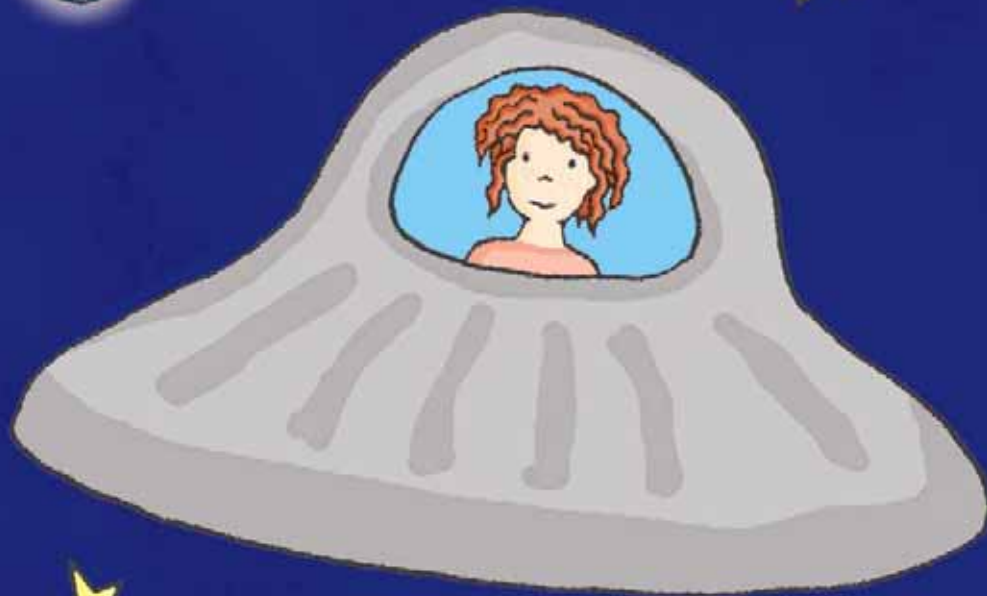

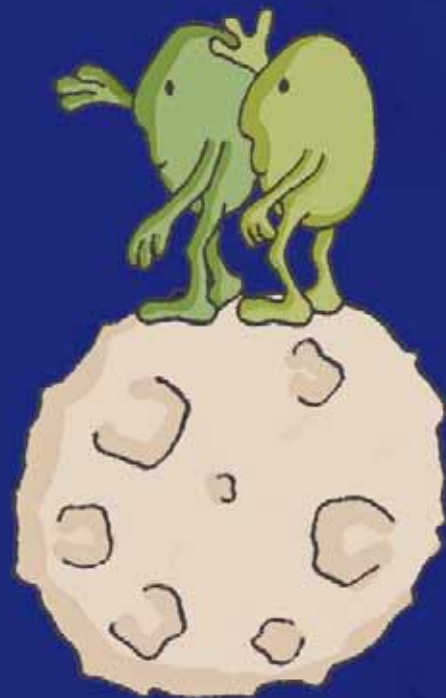
Sanja ★ Barić

Obično

Neobična

Djevojčica

Slikovnica je izdana u povodu Svjetskog dana osviještenosti o postojanju autizma koji se obilježava 2. travnja, ove godine prvi put, prema Deklaraciji Ujedinjenih naroda od 18. prosinca 2007. (br. 62/139).

Prema slikovnici OBIČNO NEOBIČNA DJEVOJČICA izveden je igrokaz na 5. festivalu stvaralaštva i dostignuća djece s poteškoćama u razvoju i osoba s invaliditetom, Rijeka (projekt Zdravi grad).

Za izdavača:
GRAD RIJEKA
Projektni ured Zdravi grad
Interesna grupa građana za podršku
osoba s invaliditetom

Autorica: Sanja Barić

Ilustracije: Ivana Barić • Studioza

Urednica: mr. sc. Irena Deže-Starčević, prof.

Lektorica: Martina Piškorić

Priprema za tisak: Studioza

Tisak: Tiskara Zambelli

Naklada: 1.000 primjeraka

Rijeka, travanj 2008.

Što bi svatko trebao znati o autizmu!

Autizam je poremećaj (NE bolest i ne može se liječiti). Traje cijeli život. Još nije otkriveno zašto se u neke djece javlja. Prepoznaje se najčešće između druge i treće godine života.

Djeca i odrasle osobe s autizmom imaju puno teškoća, a najveće su:

- teškoće u druženju s drugim ljudima (ne pokazuju zanimanje za igru i druženje s vršnjacima)
- najčešće ne govore i ne razumiju "naš" govor.
- čudno se ponašaju i najčešće ih zanimaju neobične (drugim ljudima nevažne) stvari i aktivnosti.

Iako ne pokazuju želju za pažnjom, jako su osjetljivi i kada ih naučimo kako uživati, više ne prestaju pokazivati te tražiti pažnju i nježnost.

VAŽNO JE ZNATI...

Kako pomoći djeci s autizmom!

Pružanjem puno ljubavi, nježnosti i znanja.

Obitelj takvog djeteta treba pomoć i znanje stručnjaka-rehabilitatora (to su učitelji koji rade s djecom s autizmom i drugim teškoćama).

Igru, vježbanje i učenje treba započeti što ranije jer tada postoje veći izgledi da će dijete progovoriti, razumjeti govor, da će uživati u druženju, igri i da će čudno ponašanje biti manje izraženo.

Postoje posebni vrtići i škole za djecu s autizmom, ali je mnogo bolje uključiti ih u redovne vrtiće i škole gdje će se igrati, učiti i družiti sa svima vama!

Obično

Neobična

Djevojčica

Sanja

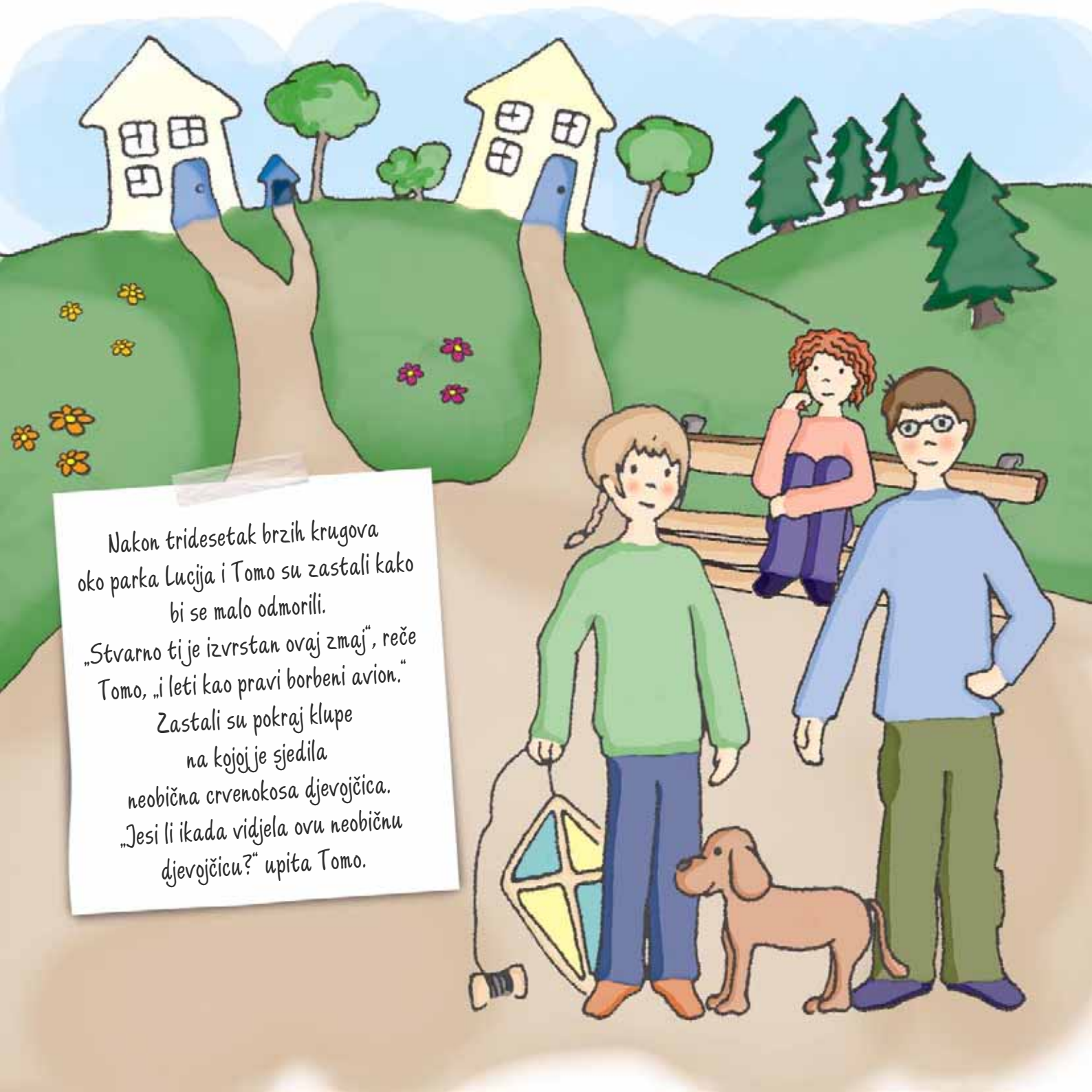
Barić

Lucija je jednog proljetnog popodneva
nazvala Tomu.

„Bok, Tomo! Ovdje Lucija. Znaš, jučer sam
s tatom dovršila novoga letećeg zmaja pa bismo
mogli isprobati njegove letačke sposobnosti.“

Nakon tridesetak brzih krugova
oko parka Lucija i Tomo su zastali kako
bi se malo odmorili.

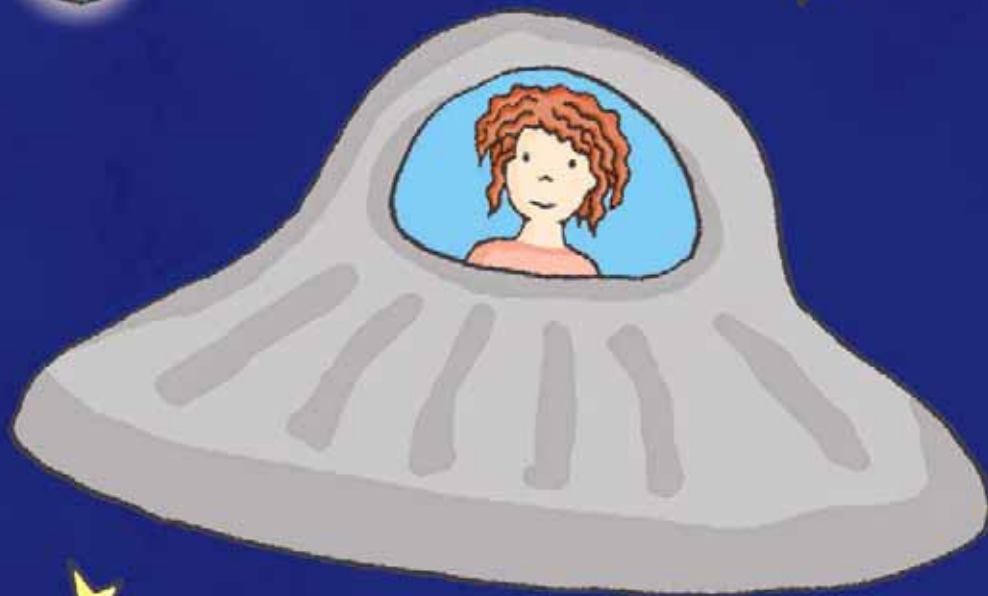
„Stvarno ti je izvrstan ovaj zmaj“, reče
Tomo, „i leti kao pravi borbeni avion.“

Zastali su pokraj klupe
na kojoj je sjedila
neobična crvenokosa djevojčica.
„Jesi li ikada vidjela ovu neobičnu
djevojčicu?“ upita Tomo.

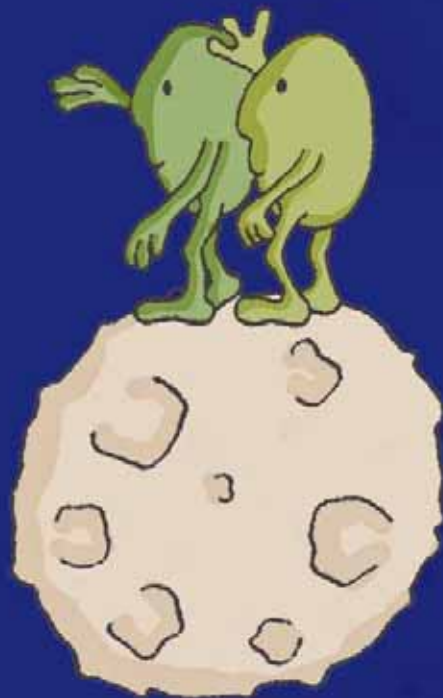

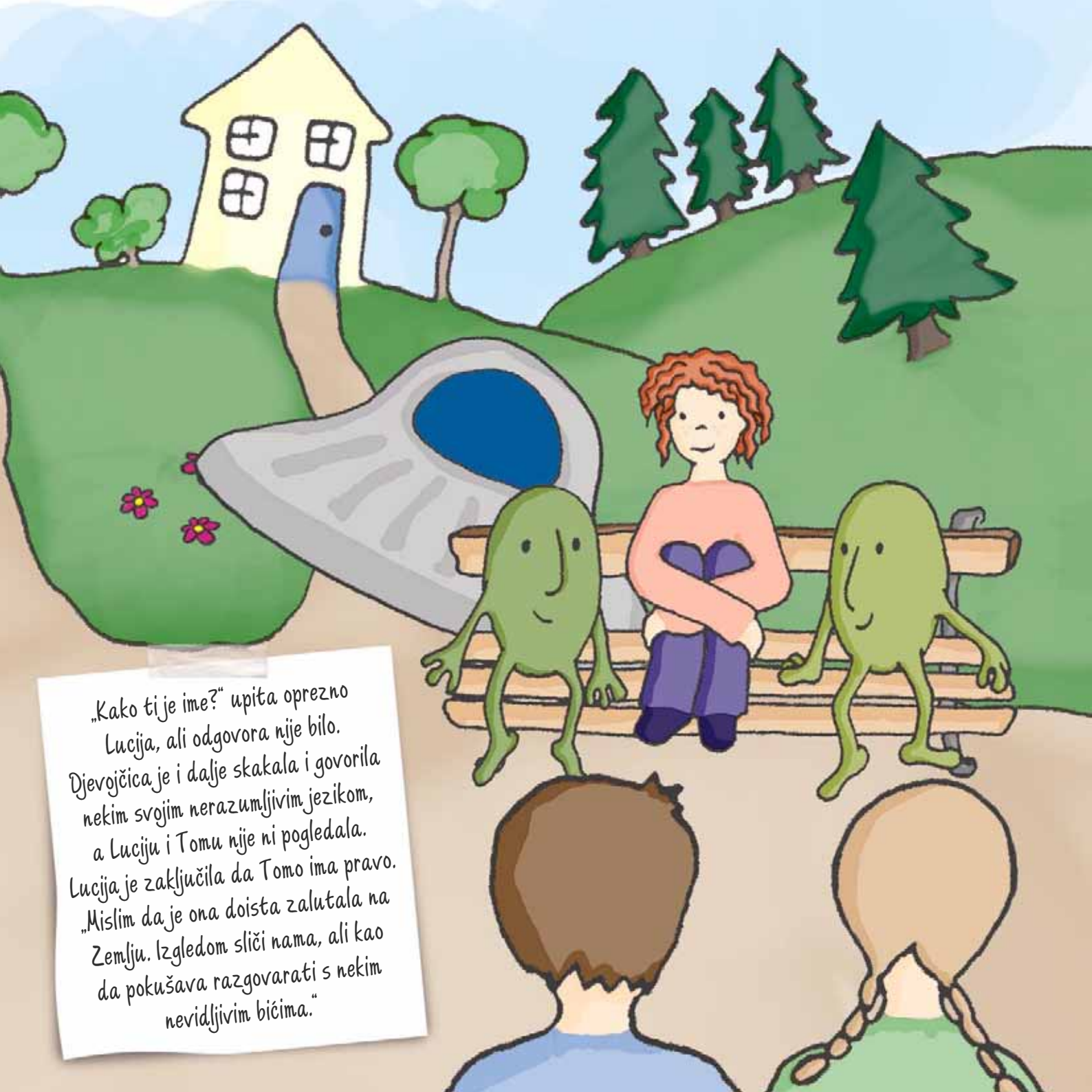
„To je moja nova susjeda i, znaš, već sam zamijetila da izgleda sasvim obično, ali se vrlo neobično ponaša. Ne igra se poput ostale djece, najčešće sjedi na klupi,

maše rukama kao da ju je napao roj pčela, ispušta čudne zvukove i nikada ne gleda što radimo. Evo danas, na primjer, mog zmajca nije niti pogledala.“

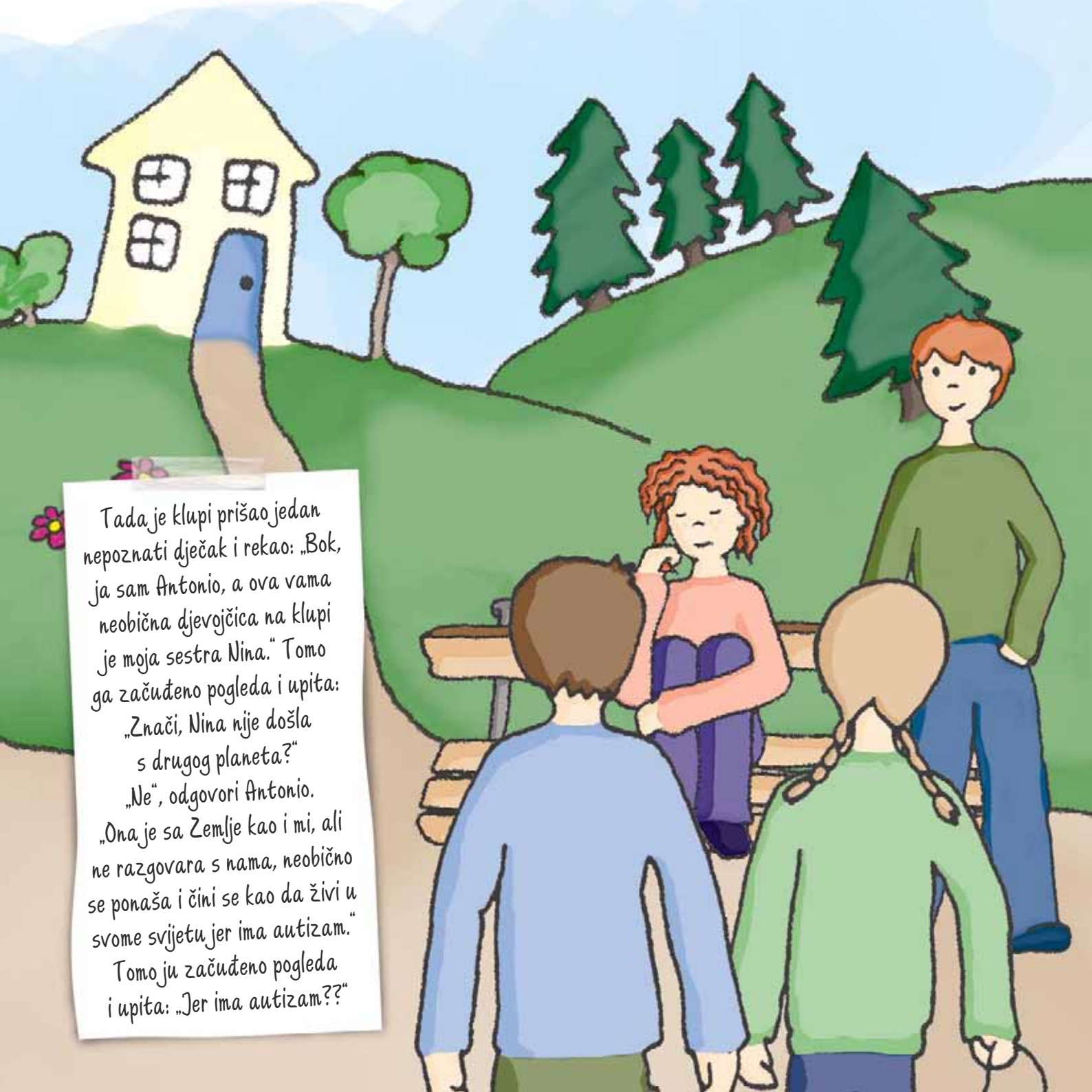

Tomo malo promisli i zaključio: „Baš mi se čini da je zalutala s nekoga drugog planeta, gledao sam ja to u jednome filmu.“
Oboje su nekoliko trenutaka šutjeli, a zatim Lucija nesigurno progovori:
„Ali ona mi izgleda tako usamljena i tužna. Idem ju pitat želi li s nama puštati zmaja.“

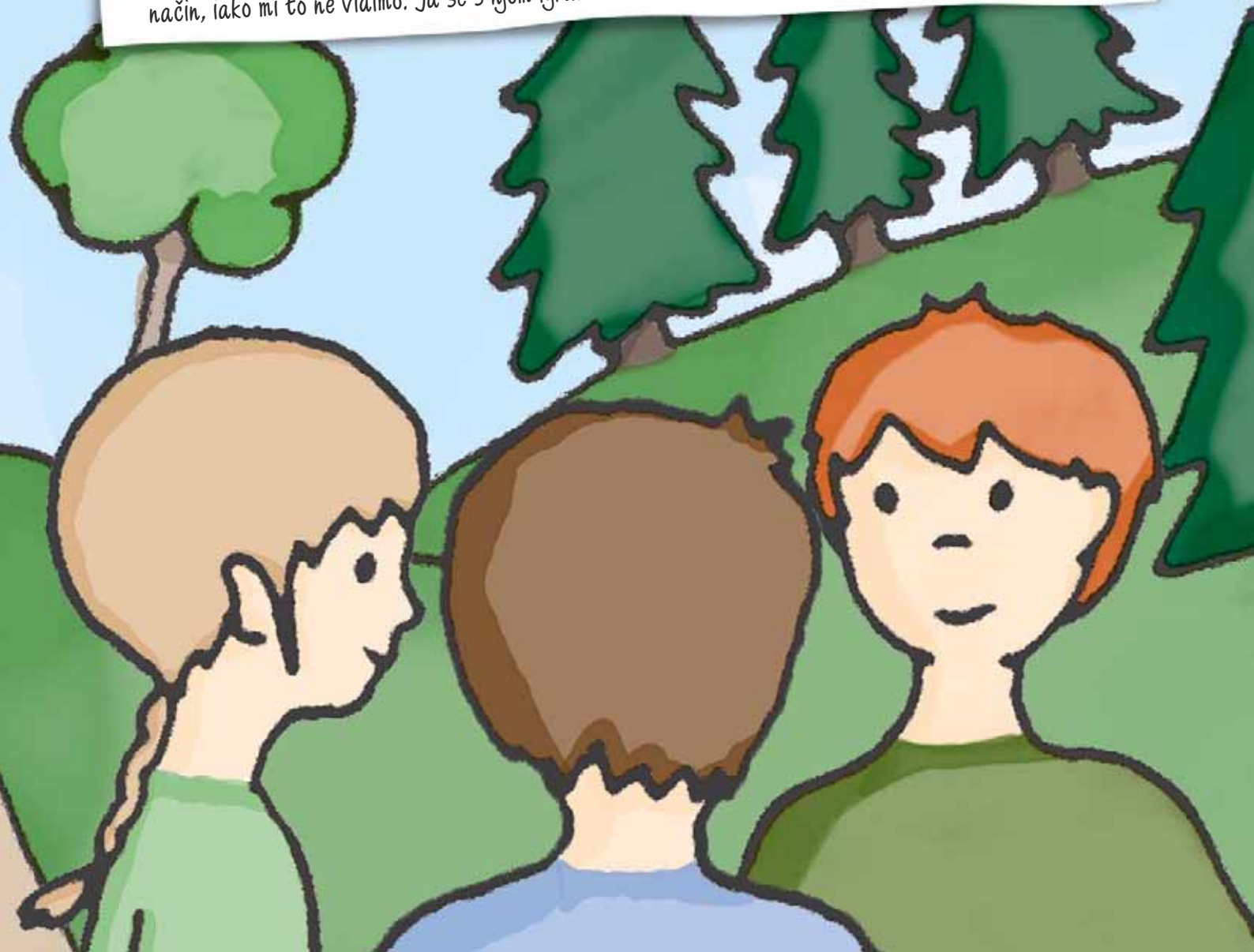
„Kako ti je ime?“ upita oprezno Lucija, ali odgovora nije bilo. Djevojčica je i dalje skakala i govorila nekim svojim nerazumljivim jezikom, a Luciju i Tomu nije ni pogledala. Lucija je zaključila da Tomo ima pravo. „Mislim da je ona doista zalutala na Zemlju. Izgledom slični nama, ali kao da pokušava razgovarati s nekim nevidljivim bićima.“

Tada je klupi prišao jedan nepoznati dječak i rekao: „Bok, ja sam Antonio, a ova vama neobična djevojčica na klupi je moja sestra Nina.“ Tomo ga začudeno pogleda i upita: „Znači, Nina nije došla s drugog planeta?“ „Ne“, odgovori Antonio. „Ona je sa Zemlje kao i mi, ali ne razgovara s nama, neobično se ponaša i čini se kao da živi u svome svijetu jer ima autizam.“ Tomo ju začudeno pogleda i upita: „Jer ima autizam??“

„Objasnili su mi da ona ne može razgovarati riječima, ali da radost i tugu osjeća kao i svi mi“, odgovori Antonio. „A kako ćemo se s njome igrati?“ upita Lucija. „Nina nas čuje i razumije na svoj način, iako mi to ne vidimo. Ja se s njom igram

već 12 godina i znam da će ju razveseliti ako joj zapjevam ili ispričam priču. Ima ljudi koji se djeci poput Nine smiju ili rugaju i to nas jako rastužuje.“ Lucija i Tomo su zaboravili puštati zmaya i sa zanimanjem nastavili slušati Antonija.

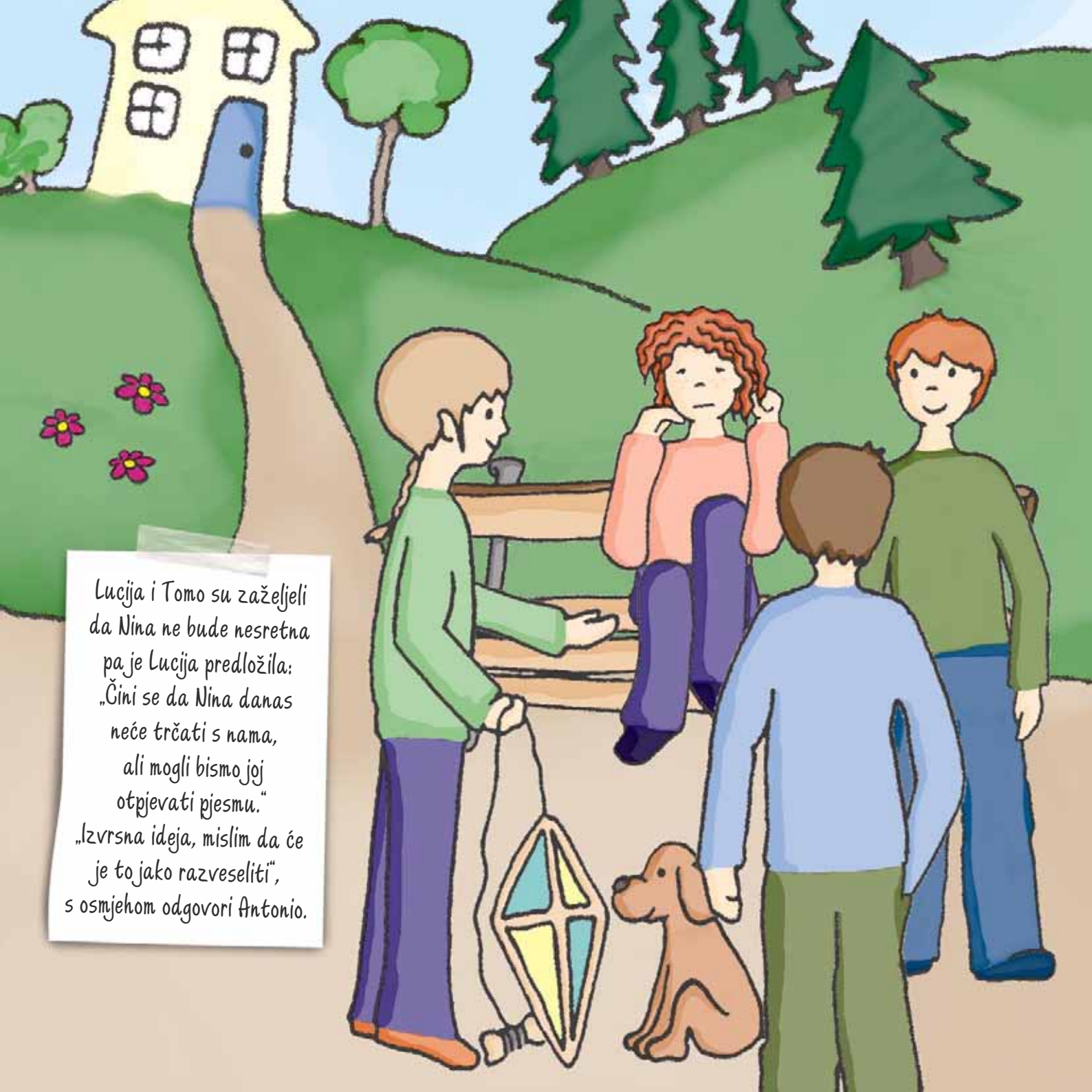
„Nina svaki dan ide u školu kao i vi.
Njezina škola je Centar za autizam u kojem ima jako puno
djece s autizmom i drugim teškoćama. Neka izgledaju
neobično ili se neobično ponašaju, ali nijedno dijete ne voli
da mu se rugaju, ismijavaju ili okreću za njim.
Ninina učiteljica mi je objasnila da su to djeca kao i svi mi,
vole se igrati, vole iste stvari kao i mi, samo im treba
malo više pomoći od roditelja, učitelja i prijatelja.

Kada nisam siguran kako bih se igrao s njom, upitam mamu jer je ona najbolje razumije.

Tako možete učiniti i vi.

Ako želite pozvati u igru dijete koje je malo drukčije, a niste sigurni kako ćete to učiniti, pitajte osobu koja joj je bliska.“

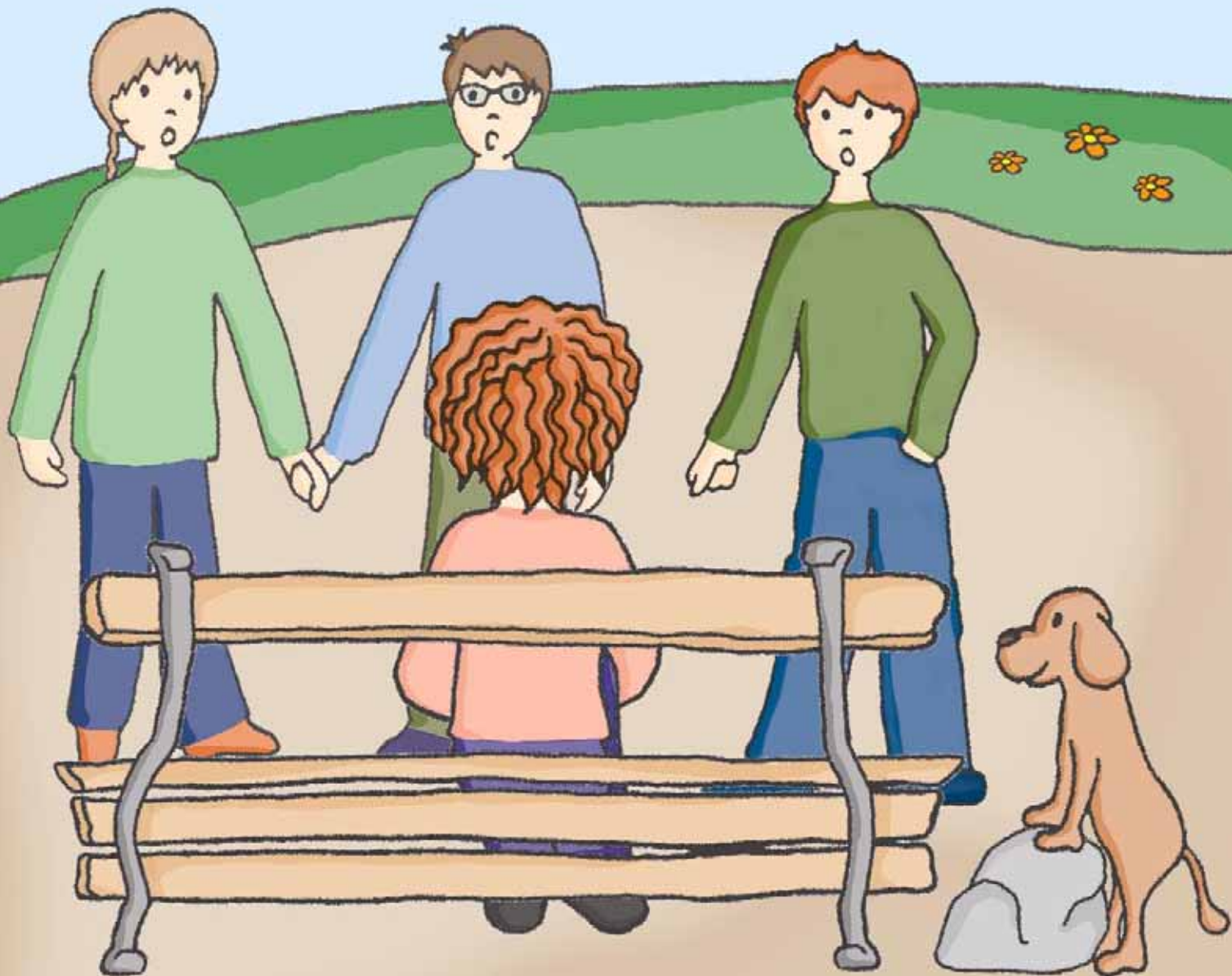

Lucija i Tomo su zaželjeli da Nina ne bude nesretna pa je Lucija predložila: „Čini se da Nina danas neće trčati s nama, ali mogli bismo joj otpjevati pjesmu.“ „Izvršna ideja, mislim da će je to jako razveseliti“, s osmijehom odgovori Antonio.

I tako su Lucija i Tomo zapjevali, a do Nine je s pjesmom doprla i njihova dobra volja, tako da se na trenutak umirila i krajičkom oka ih pogledala.

Lucija i Tomo su veselije nastavili pjevati, a pridružio im se i Antonio, sretan što je stekao dva nova prijatelja...

... koji ga razumiju i koji na svoj način pokušavaju razvedriti neobičan i zatvoren svijet njegove sestre Nine.

